

Scenariu absurd

Camelia Ardelean

Azi mi-am tocit genunchii pe caldarâmul vieții,
Cu pletele-mi de gheață l-am mângâiat nervos
Și mi-am izbit durerea senilă de pereții
Aceluiași scenariu absurd, răutăcios.

Mi-am aplecat grav fruntea, sperând să mă audă,
Din zările cernite, un Dumnezeu prezent,
Dar m-a izbit tăcerea-I hipnotică și crudă
Și-am înțeles: destinul-mi Îi e indiferent.

Nu am acces la zâmbet, căci i-am uitat parola,
Mormane de tristețe mă strâng ca un lasou,
Și chiar de sunt străină de foamea din Angola,
Flămând e al meu suflet în propriul său cavou.

Trăiesc pentru iubire, dar mă înec în ură
Din cupa de catranuri ce mă absoarbe-obscur,
Sub vălurile nopții, m-arunc în aventură,
Pătrunsă de-ntuneric, n-am chef nici să înjur.

M-am învățat cu răul, tovarăș chiar îmi este,
Din clipele-i vasale, corolă și-a făcut.
Sub draperia sortii, renunț și la proteste,
De frica unui sigur și-amarnic upercut.

Concluzia-i frivolă: ce mângă mă apasă!
Pe umerii-mi de vată se-nghesuie poveri.
De mâine-mi curăț trupul de veșteda carcasă
A unei neputințe ce duce nicăieri!